

Cukrářka našla na půdě recept po babičce. Rozhodla se, že recept hned vyzkouší. Ale bohužel recept byl špatně čitelný - papír měl potrhání okraje, byl nežlutlý a písmo vybledlé. Naštěstí byla babička od cukrářky, která se jmenovala Běška, ještě naživu a tak se Běška rozhodla, svoji babičku Věrku navštívit.

Běškina maminka se o voji holčičku sice bála, nechtěla ji nechat jít samotnou, ale nakonec si uvědomila, že není už zase tak malá a pustila ji na cestu. Vysvětlila jí, kudy má jít, zabala ji do šátku pár věcí pro babičku, malou flašku s vodou a dvě koblížky na oběd. Běška mamince zamávala a pěkne se na ni usmála. Cestou si prozpěvovala, šla přes potok, kousek jí svezl jeden pán z města a pak přešla přes malých kopců. Dále měla jít přes most, ale ten byl ještě hodně daleko

2.

od ní. Běske se nechtěla jít až k němu a proto když poblíž uviděla lodičku s pádly, rozbíhla se k ní rychle. Od maminky sice věděla, že se nemá plavit přes řeku sama, ale rozhodla se, že to poručí a zkusi to. Během pádlování se Běška najednou hrozně lekla. Lodička jakoby se polá-
pila. Měla totiž díru ve dřevě a tak se do lo-
dky rychle dostávala voda, kterou Běška měla
brzy už po kotníky. Zpět už nemohla, začala
sedět rychleji ^{pádlovat} směrem ke břehu. Naštěstí se jí to
podařilo a Běška si ověřila, že mamčinny rady
by měla poslouchat. Babička už měla domek
nedaleko a za chvíli k ní Běška došla. Jak
babička Věrka otevřela dveře, byla moc ráda, že

3.

Běšku opět vidí. Uušila jí věci, pokosila ji a Běška babičce povýřovala svůj příběh. Obě byly rády, že se dobře dopadlo. Recept, který Běška našla na půdě, byl na slavnostního velikonočního bránka, kterého spolu během odpoledne upékly. Večer při měsíčku si pak povídalaly, jakí se bylo o velikoncích, když byla babička ještě malá holka.

